

Naistevastase vägivalla vastu võitlemise ELi poliitiline raamistik

Euroopa Parlamendi 5. aprilli 2011. aasta resolutsioon naistevastase vägivalla vastu võitlemise ELi uue poliitilise raamistiku prioriteetide ja põhijoonte kohta (2010/2209(INI))

Euroopa Parlament,

- võttes arvesse inimõiguste, eelkõige naiste õiguste alaseid sätteid ÜRO õigusaktides, nagu ÜRO põhikiri, inimõiguste ülddeklaratsioon, kodaniku- ja poliitiliste õiguste rahvusvaheline pakt, majanduslike, sotsiaalsete ja kultuuriliste õiguste rahvusvaheline pakt, inimkaubanduse ja kupeldamise keelustamise konventsioon, konventsioon naiste diskrimineerimise kõigi vormide likvideerimise kohta ja selle fakultatiivne protokoll, piinamise ning muu julma, ebainimliku või inimväärikust alandava kohtlemise ja karistamise vastane konventsioon, 1951. aasta pagulasseisundi konventsioon ning selles sätestatud tagasi- ja väljasaatmise lubamatus;
- võttes arvesse teisi naistevastase vägivalla alaseid ÜRO dokumente, nagu 25. juuni 1993. aasta Viini deklaratsioon ja tegevuskava, mis võeti vastu inimõiguste maailmakonverentsil (A/CONF. 157/23), ning 20. detsembri 1993. aasta deklaratsioon naistevastase vägivalla likvideerimise kohta (A/RES/48/104);
- võttes arvesse ÜRO Peaassamblee 12. detsembri 1997. aasta resolutsiooni kuritegude ennetamiseks ja naistevastase vägivalla likvideerimiseks võetavate kriminaalõiguse meetmete kohta (A/RES/52/86), 18. detsembri 2002. aasta resolutsiooni naistevastaste aukuritegude kaotamiseks meetmete võtmise kohta (A/RES/57/179) ja 22. detsembri 2003. aasta resolutsioon naistevastase koduvägivalla likvideerimise kohta (A/RES/58/147);
- võttes arvesse ÜRO inimõiguste ülemvoliniku eriraportööride aruandeid naistevastase vägivalla kohta ja naiste diskrimineerimise likvideerimise komitee soovitus nr 19 (11. istungjärk, 1992);
- võttes arvesse 15. septembril 1995. aastal toimunud neljandal ülemaailmsel naisteteemalisel konverentsil vastu võetud Pekingi deklaratsiooni ja tegevusplatvormi ning Euroopa Parlamendi 18. mai 2000. aasta resolutsiooni Pekingi tegevusplatvormi järelmeetmete kohta¹, 10. märtsi 2005. aasta resolutsiooni neljanda ülemaailmse naisteteemalise konverentsi järelmeetmete kohta – tegevusplatvorm (Peking+10)² ja 25. veebruari 2010. aasta resolutsiooni Pekingi tegevusplatvormi järelmeetmete kohta (Peking+15)³;
- võttes arvesse Euroopa Liidu põhiõiguste hartat;

---

¹ EÜT C 59, 23.2.2001, lk 258.

² ELT C 320 E, 15.12.2005, lk 247.

³ ELT C 348 E, 21.12.2010, lk 11.

- võttes arvesse ÜRO Peaassamblee 19. detsembri 2006. aasta resolutsiooni naistevastase vägivalda kõigi vormide kaotamiseks tehtavate jõupingutuste tugevdamise kohta (A/RES/61/143) ning ÜRO Julgeolekunõukogu resolutsioone 1325 ja 1820 naiste, rahu ja julgeoleku kohta;
  - võttes arvesse 2008. aasta detsembris tulevase Euroopa Nõukogu konventsiooni ettevalmistamiseks moodustatud Euroopa Nõukogu naistevastase ja koduvägivalda ennetamise ja sellega võitlemise ajutise komitee tööd;
  - võttes arvesse tööhõive, sotsiaalpoliitika, tervise- ja tarbijakaitseküsimuste nõukogu 8. märtsi 2010. aasta järeldusi vägivalda kohta;
  - võttes arvesse oma 14. detsembri 2010. aasta seisukohta Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi eelnõu kohta, mis käsitleb Euroopa lähenemiskeeldu¹;
  - võttes arvesse oma 26. novembri 2009. aasta resolutsiooni naistevastase vägivalda kaotamise kohta²;
  - võttes arvesse oma 21. aprilli 2009. aasta deklaratsiooni kampaania „Ütle EI naistevastasele vägivaldale” kohta³;
  - võttes arvesse oma 24. märtsi 2009. aasta resolutsiooni naiste suguelundite moonutamise vastase võitluse kohta Euroopa Liidus⁴;
  - võttes arvesse naiste ja meeste võrdõiguslikkuse strateegiat (2010–2015), mille komisjon esitas 21. septembril 2010;
  - võttes arvesse kodukorra artiklit 48;
  - võttes arvesse naiste õiguste ja soolise võrdõiguslikkuse komisjoni raportit (A7-0065/2011),
- A. arvestades, et üksiksekkumised ei kaota soolist vägivalda, kuid infrastruktuuri-, õigus-, kohtu-, õiguskaitse-, haridus-, tervishoiualaste ja muude teenustega seotud tegevuse ühendamine võib soolist vägivalda ja selle tagajärgi märgatavalt vähendada;
- B. arvestades, et kuigi mõistele „naistevastane vägivald” ei ole rahvusvaheliselt tunnustatud määratlust, on ÜRO määratlenud selle soopõhise vägivaldaaktina, mille tulemuseks on või võivad olla naiste füüsiline, seksuaalne või psühholoogiline kahjustamine või neile selliste kannatuste tekitamine, sh nimetatud vägivaldaaktidega ähvardamine, vabaduse omavoliline piiramine või sundus, hoolimata sellest, kas selline akt leiab aset avalikus või eraelus⁵;
- C. arvestades, et vägivald on traumaatiline kogemus iga mehe, naise või lapse jaoks, kuid soolist vägivalda kasutavad naiste ja tütarlaste suhtes enamasti mehed ning see kajastab

¹ Vastuvõetud tekstid, P7_TA(2010)0470.

² ELT C 285 E, 21.10.2010, lk 53.

³ ELT C 184 E, 8.7.2010, lk 131.

⁴ ELT C 117 E, 6.5.2010, lk 52.

⁵ ÜRO 20. detsembri 1993. aasta deklaratsioon naistevastase vägivalda likvideerimise kohta (A/RES/48/104), artikkel 1; ÜRO 1995. aasta Pekingi tegevusplaan, punkt 113.

ja kinnistab ühtlasi meeste ja naiste vahelist ebavõrdsust ning seab ohtu vägivalda ohvrite tervise, väärikuse, turvalisuse ja iseseisvuse;

- D. arvestades, et soolise vägivalda uurimuste kohaselt on üks viiendik kuni üks neljandik kõikidest naistest Euroopas kogenud täiskasvanuna vähemalt ühe korra füüsilist vägivalda ja rohkem kui üks kümnendik on kogenud seksuaalset vägivalda, millega kaasneb füüsiline vägivald; arvestades, et uuringud näitavad ka seda, et 26% lastest ja noortest on lapsepõlves kogenud füüsilist vägivalda;
- E. arvestades, et reklaamis ja pornograafias esitatakse sageli eri tüüpi soolist vägivalda, millega tunnistatakse naistevastane vägivald mitteoluliseks ja takistatakse soolise võrdõiguslikkuse strateegiatega rakendamist;
- F. arvestades, et meeste vägivald naiste vastu kujundab naiste kohta ühiskonnas – nende tervist, juurdepääsu tööle ja haridusele, integreerumist sotsiaal- ja kultuuritegevusse, majanduslikku iseseisvust, osalemist avalikus ja poliitilises elus ja otsuste tegemist ning suhteid meestega;
- G. arvestades, et paljudel juhtudel jätavad naised nendevastaste soolise vägivalda aktide kohta kaebuse esitamata keerulistel ja erinevatel põhjustel, mille hulka kuuluvad psühholoogilised, majanduslikud, sotsiaalsed ja kultuurilised tegurid, kuid neil võib puududa ka usaldus politsei, õigussüsteemi ning sotsiaal- ja tervishoiuteenistuste vastu;
- H. arvestades, et sooline vägivald, mida peamiselt kasutavad mehed naiste vastu, on struktuuriline ja laialt levinud probleem kogu Euroopas ning maailmas, ja see on nähtus, mis hõlmab mis tahes vanuses, hariduse, sissetuleku või ühiskondliku positsiooniga ohvreid ja toimepanijaid, ning on seotud võimu ebavõrdse jagunemisega naiste ja meeste vahel meie ühiskonnas;
- I. arvestades, et majanduslik stress toob tihti kaasa sagedasema, vägivaldsema ja ohtlikuma kuritarvitamise; arvestades, et uuringud on näidanud, et vägivald naiste vastu kasvab, kui mehed kogevad majanduskriisi tõttu kõrvaletõrjumist või kaotusi;
- J. arvestades, et naistevastane vägivald hõlmab suurt hulka inimõiguste rikkumisi, sealhulgas: seksuaalne kuritarvitamine, vägistamine, koduvägivald, seksuaalne väärkohtlemine ja ahistamine, prostitutsioon, naiste ja tütarlastega kauplemine, naiste seksuaal- ja reproduktiivõiguste rikkumine, naistevastane vägivald tööl, naistevastane vägivald konfliktiolukordades, naistevastane vägivald vanglates või hooldusasutustes ning paljud traditsioonidel põhinevad kahjulikud tavad; arvestades, et iga nimetatud kuritarvitamise vorm võib jätta naistele ja tüdrukutele sügavad psühholoogilised armid ning rikkuda üldiselt nende tervist, sealhulgas reproduktiiv- ja seksuaaltervist, ning mõnel juhul põhjustab nende surma;
- K. arvestades, et meeste vägivalda naiste vastu vägistamise vormis ei peeta paljudes liikmesriikides kuriteoks, mis põhjustab *ex officio* vastutuselevõtmist¹;
- L. arvestades, et võrreldavaid andmeid Euroopa Liidus toime pandava naistevastase

---

¹ Komisjoni 2010. aasta uuring „Feasibility study to assess the possibilities, opportunities and needs to standardise national legislation on violence against women, violence against children and sexual orientation violence”, lk 53.

vägivalla eri vormide kohta ei koguta korrapäraselt ning see muudab probleemi tegeliku ulatuse kindlakstegemise ja asjakohaste lahenduste leidmise keeruliseks; arvestades, et usaldusväärsete andmete kogumine on väga raske, sest naised ja mehed ei taha hirmu või häbi tõttu asjaomaseid sidusrühmi oma läbielamistest teavitada;

- M. arvestades, et Euroopa Nõukogu liikmesriikide kohta tehtud uuringute kohaselt toob naistevastane vägivald igal aastal kaasa hinnanguliselt 33 miljardi euro ulatuses kulusid¹;
- N. arvestades, et liikmesriikide eri poliitikate ja õigusaktide tõttu ei ole naised meeste vägivalla eest Euroopa Liidus võrdselt kaitstud;
- O. arvestades, et Euroopa Liidul on Lissaboni lepingu kohaselt suurem pädevus kriminaalasjades tehtava õigusala koostöö, sealhulgas kriminaalmenetlusõiguse ja kriminaalõiguse ning politseikoostöö valdkonnas;
- P. arvestades, et soolise vägivalla ohvriks langenud naiste arv on murettekitavalt suur;
- Q. arvestades, et emade ja rasedate ahistamine on veel üks vägivalla või kuritarvitamise vorm, mille all naised kannatavad ning mis toimub peamiselt perekonnas või kooselus, samuti ühiskondlikus ja tööelus, tuues kaasa vallandamise või vabatahtlikult töölt lahkumise ning diskrimineerimise ja depressiooni;
- R. arvestades, et komisjon rõhutas oma soolise võrdõiguslikkuse strateegias aastateks 2010–2015, et sooline vägivald on üks põhiprobleem, mis tuleb lahendada tõelise soolise võrdõiguslikkuse saavutamiseks;
- S. arvestades, et komisjon teatas, et esitab 2011. aastal ettepaneku naistevastase vägivalla vastu võitlemise strateegia kohta, kuid komisjoni 2011. aasta tööprogrammis ei ole sellele strateegiale selgesõnaliselt viidatud,
1. väljendab heameelt asjaolu üle, et komisjon võttis oma Stockholmi programmi rakendamise tegevuskavas kohustuse esitada aastatel 2011–2012 teatis, mis käsitleb naistevastase vägivalla, koduvägivalla ja naiste suguelundite moonutamise vastu võitlemise strateegiat, ning millele järgneb ELi tegevuskava²;
2. teeb ettepaneku rakendada uut kõikehõlmavat soolise vägivalla vastast poliitilist lähenemisviisi, mis hõlmab järgmist:
- kriminaalõiguslik vahend soolise vägivalla vastase direktiivina;
  - meetmed naistevastase vägivalla vastu võitlemiseks kuue punkti raamistiku alusel (poliitika, ennetamine, kaitse, vastutuselevõtmine, abistamine ja partnerlus);
  - nõuded liikmesriikidele tagada toimepanijate karistamise vastavalt kuriteo raskusastmele;

---

¹ „Combating violence against women – Stocktaking study on the measures and actions taken in Council of Europe member states”, Euroopa Nõukogu, 2006.

² Vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajanev ala Euroopa kodanikele – Stockholmi programmi rakendamise tegevuskava (KOM(2010)0171), lk 13.

- nõuded liikmesriikidele tagada nende ametnike koolitus, kes tõenäoliselt puutuvad kokku naistevastase vägivalga juhtumitega, nagu õiguskaitseorganite töötajad, sotsiaaltöötajad, lastekaitsetöötajad, tervishoiutöötajad ja hädaabikeskuste töötajad, et nad oskaksid need juhtumid avastada, kindlaks teha ja asjakohaselt tegutseda, pöörates erilist tähelepanu ohvrite vajadustele ja õigustele;
- nõuded liikmesriikidele näidata üles nõuetekohast hoolsust ning registreerida ja uurida kõikide soolise vägivalga vormidega seotud kuritegusid, et algatada kohtumenetlus;
- kavad politseiorganite ja tervishoiusektori spetsialistide konkreetsete juurdlustavade väljatöötamiseks, et tagada tõendid soolise vägivalga kohta;
- partnerluste loomine kõrgkoolidega, et pakkuda koolituskursusi soolise vägivalga kohta asjaomaste valdkondade spetsialistidele, eelkõige kohtunikele, kriminaalpolitsei töötajatele, tervishoiu- ja haridustöötajatele ning ohvrite tugiteenistuste töötajatele;
- poliitilised ettepanekud, et aidata ohvritel oma elu uuesti üles ehitada, pöörates tähelepanu ohvrite eri rühmade, nagu rahvusvähemuste hulka kuuluvate naiste konkreetsetele vajadustele, kindlustades lisaks nende turvalisuse ning taastades füüsilise ja vaimse tervise, ning meetmed, millega toetatakse teabe ja parimate tavade vahetust naistevastase vägivalga all kannatanute abistamiseks;
- tuvastamise ja diagnoosimise erimehhanismide kasutuselevõtmine haiglate erakorralise meditsiini osakondades ja esmatasandi arstiabi võrgustikus, et tagada ohvritele teenuste parem kättesaadavus ja tõhusam järelevalvesüsteem;
- nõuded liikmesriikidele tagada koostöös asjaomaste valitsusväliste organisatsioonidega varjupaigad soolise vägivalga ohvritele;
- miinimumnõuded soolise vägivalga ohvritele suunatud tugistruktuuride arvu suhtes 10 000 elaniku kohta, pidades silmas keskusi ohvrite abistamiseks eriteadmisi omavate töötajatega;
- Euroopa harta koostamine, et sätestada naistevastase vägivalga ohvritele pakutavate abiteenuste miinimumtaseme, sealhulgas õigus saada õigusabi; varjupaikade loomine, et vastata ohvrite vajadustele seoses kaitse ja ajutise peavarjuga; kiire psühholoogilise abi teenused, mis oleksid kättesaadavad ning mida spetsialistid pakuksid tasuta ja detsentraliseeritult; rahalise toetuse andmise kord, mille eesmärk on edendada ohvrite iseseisvust ning aidata neil tavaellu ja tööle tagasi pöörduda;
- miinimumstandardid, et tagada ohvritele professionaalne tugi, võimaldades konsulteerida õigusala töötajaga, sõltumata nende rollist kriminaalmenetluses;
- mehhanismid juurdepääsu lihtsustamiseks õigusabile, mis võimaldaks ohvritel kaitsta oma õigusi kogu Euroopa Liidus;
- kavad, et töötada välja metoodikasuunised ning teha uusi jõupingutusi andmete

kogumiseks eesmärgiga saada võrreldavaid statistilisi andmeid soolise vägivalda, sealhulgas naiste suguelundite moonutamise kohta, et teha kindlaks probleemi ulatus ja luua alus selle lahendamise viiside muutmiseks;

- järgmise viie aasta jooksul naistevastase vägivaldaga võitlemise Euroopa aasta väljakuulutamise, et suurendada Euroopa kodanike teadlikkust;
  - nõuded komisjonile ja liikmesriikidele võtta asjakohaseid ennetavaid meetmeid, sh korraldada teadlikkuse suurendamise kampaaniaid, vajadusel koostöös valitsusväliste organisatsioonidega;
  - palgakokkuleppeid käsitlevate meetmete rakendamine ning tõhusam koostöö tööandjate, ametiühingute ja ettevõtjate ning nende juhtorganite vahel, et anda ohvritele asjakohast teavet nende tööalaste õiguste kohta;
  - selliste kohtute arvu suurendamine, mis tegelevad spetsiaalselt soolise vägivaldaga; täiendavate soolist vägivalda käsitlevate vahendite ja koolitusmaterjalide tagamine kohtunikele, prokuröridele ja juristidele; õiguskaitseorganite vastavate eriuksuste tõhustamine, suurendades töötajate arvu ning parandades koolituse ja varustuse taset;
3. nõuab tungivalt, et liikmesriigid tunnistaksid eeskätt abielusuhtes ja mitteametlikus lähisuhtes ilmneva ja/või meessoost sugulase poolt tarvitatud seksuaalse vägivalda ning vägistamise kuriteoks juhul, kui ohver ei andnud oma nõusolekut, ja tagaksid selliste kuritegude sooritajate automaatse vastutuselevõtmise, samuti lükkaksid tagasi kõik väited viidetega kultuuri, traditsioonide või usuga seonduvatele tavadele kui leevendavale asjaolule naistevastase vägivalda juhtumite, sealhulgas nn aukuritegude ja naiste suguelundite moonutamise puhul;
  4. tunnistas, et naistevastane vägivald on üks kõige tõsisem soopõhine inimõiguste rikkumise vorm ning koduvägivald – teiste ohvrite suhtes, nagu lapsed, mehed ja eakad – on samuti varjatud nähtus, millele tuleb tähelepanu pöörata, kuna see mõjutab väga paljusid peresid;
  5. rõhutab, et kokkupuutel füüsilise, seksuaalse või psühholoogilise vägivaldaga ning vanemate- või teiste pereliikmete vahelisel kuritarvitamisel on lastele tõsine mõju;
  6. nõuab, et liikmesriigid töötaksid mis tahes vägivalda lapstunnistajate jaoks välja vanusele vastava psühholoogilise nõustamise, mis on spetsiaalselt suunatud sellele, et aidata lastel traumaatilise kogemusega toime tulla, võttes sealjuures arvesse lapse parimaid huve;
  7. rõhutab, et naissoost sissereändajad, eelkõige ebaseaduslikud naissoost sissereändajad ja naissoost varjupaigataotlejad, on soolise vägivalda suhtes eriti haavatavad;
  8. rõhutab, kui oluline on tagada asjakohane väljaõpe kõikidele, kes töötavad soolise vägivalda ohvriks langenud naistega, eriti nendele, kes esindavad kohtusüsteemi ja õiguskaitseorganeid, eelkõige politseitöötajad, kohtunikud, sotsiaal- ja tervishoiutöötajad;
  9. palub Euroopa Komisjonil kõiki olemasolevaid teadmisi kasutades arendada välja ja

tagada iga-aastane statistika soolise vägivalda kohta, muu hulgas liikmesriikide andmetel põhinevad arvnäitajad selle kohta, kui palju naisi tapetakse aastas nende partneri või endise partneri poolt;

10. rõhutab, et tulevane teadusuuringute ja tehnoloogiaarenduse kaheksas raamprogramm peaks multidistsiplinaarse uurimisvaldkonnana hõlmama ka laste, noorte ja naiste vastast vägivalda ning soolist ja seksuaalset vägivalda üldisemal tasandil;
11. palub komisjonil kaaluda naistevastase vägivalda vaatluskeskuse rajamist, tuginedes teadetele kohtuasjadest, mis on seotud naistevastase vägivaldaga;
12. kutsub komisjoni üles jätkama jõupingutusi, et võidelda soolise vägivalda vastu ühenduse programmidega, pidades silmas eelkõige Daphne programmi, mis on juba aidanud kaasa võitlusele naistevastase vägivalda vastu;
13. märgib, et Euroopa Liidu Põhiõiguste Amet korraldab valikuuringu kõigi liikmesriikide naiste vägivaldakogemuse kohta, ning palub uuringus keskenduda vastukajale, mille osaliseks naised saavad erinevate asutuste ja tugiteenuste poole pöördudes, et esitada kaebus vägivalda kohta;
14. nõuab tungivalt, et liikmesriigid tooksid oma riiklikus statistikas selgelt välja soolise vägivalda ulatuse ja võtaksid meetmeid, et tagada andmete kogumine soolise vägivalda, muu hulgas ohvrite soo, toimepanijate soo, nendevahelise suhte, vanuse, sündmuskoha ja vigastuste kohta;
15. palub, et komisjon esitaks uuringu naistevastase vägivalda rahalise mõju kohta, lähtudes metoodikast, mis võimaldab rahaliselt hinnata niisuguse vägivaldavormi mõju tervishoiu- ja sotsiaalhoolekandesüsteemile ning tööturule;
16. kutsub ELi Põhiõiguste Ametit ja Euroopa Soolise Võrdõiguslikkuse Instituuti üles teostama uuringut vägivalda püsivuse kohta teismeliste suhetes ja selle mõju kohta nende heaolule;
17. märgib, et jälitamine, mille ohvritest 87% on naised, põhjustab psühholoogilist traumat ja tugevat emotsionaalset stressi ning seega tuleks jälitamist pidada naistevastase vägivalda vormiks ja käsitleda kõikide liikmesriikide õigusraamistikus;
18. märgib, et traditsioonidel põhinevad kahjulikud tavad, nagu naiste suguelundite moonutamine ja nn aumõrvad on ülimalt kontekstipõhised naistevastase vägivalda vormid, ning nõuab seega tungivalt, et komisjon pööraks naistevastase vägivalda vastase võitluse strateegias traditsioonidel põhinevatele kahjulikele tavadele erilist tähelepanu;
19. tunnistab tõsist probleemi seoses prostitutsiooniga, sealhulgas lasteprostitutsiooniga Euroopa Liidus, ning palub täiendavalt uurida asjaomase liikmesriigi õigusraamistiku ning prostitutsiooni vormi ja ulatuse omavahelist seost; juhib tähelepanu murettekitavale asjaolule, et inimkaubandus ELi riikidesse ja ELi siseselt on kasvanud (see tähendab eeskätt naiste ja lastega kauplemist) ning nõuab tungivalt, et liikmesriigid võtaksid karme meetmeid selle ebaseadusliku tegevuse vastu võitlemiseks;
20. palub liikmesriikidel tunnistada tõsist probleemi seoses asendusemadusega, mis seisneb naise keha ja reproduktiivorganite ärakasutamises;

21. rõhutab, et nii naised kui ka lapsed langevad ühesuguse ärakasutamise ohvriks ja mõlemad võib pidada kaubaks uuel rahvusvahelisel reproduktiivturul, lisaks suurendab selline uus nähtus nagu asendusemadus naiste ja lastega kaubitsemist ja ebaseaduslikku piiriülest lapsendamist;
22. märgib, et koduvägivald on osutunud raseduse katkemise, surnult sündide ja ema surmaga lõppenud sünnituste üheks peamiseks põhjuseks ning palub komisjonil pöörata rohkem tähelepanu rasedate vastasele vägivaldale, kuna selline vägivald kahjustab rohkem kui ühte inimest;
23. juhib tähelepanu sellele, et kodanikuühiskond, eelkõige valitsusvälised organisatsioonid, naiste ühendused ja muud vägivalda ohvreid toetavad avalikud ja eraõiguslikud vabatahtlikud organisatsioonid pakuvad väga vajalikku teenust, eeskätt abistades naissoost vägivaldaohvreid, kes soovivad lõpetada vaikimist, millesse vägivald neid on sundinud, ning liikmesriigid peaksid neid toetama;
24. kordab, et on vaja töötada nii ohvrite kui ka kurjategijatega, et suurendada viimaste teadlikkust ja aidata muuta stereotüüpe ning ühiskonnas valitsevaid uskumusi, mis aitavad kinnistada tingimusi, mis seda tüüpi vägivalda esile kutsuvad, ning selle aktsepteerimist;
25. kutsub liikmesriike üles looma naiste jaoks varjupaikasad, et võimaldada neil elada iseseisvat elu ilma vägivalda ja vaesuseta, ning tagama, et varjupaigad pakuvad spetsialistide teenuseid, ravi, õigusabi, psühholoogilist ja teraapilist nõustamist, õiguslast tuge kohtumenetluse ajal, toetust vägivalda kogunud lastele jne;
26. rõhutab, et liikmesriigid peaksid naistevastase vägivalda ennetamiseks ja selle vastu võitlemiseks eraldama piisavalt vahendeid, kasutades selleks muu hulgas struktuurifonde;
27. rõhutab, kui oluline on, et liikmesriigid ning piirkondlikud ja kohalikud ametiasutused võtaksid meetmeid, et aidata soolise vägivalda all kannatanud naistel tööturule naasta, kasutades selleks niisuguseid vahendeid nagu Euroopa Sotsiaalfond ja programm „Progress”;
28. palub ELil ja liikmesriikidel töötada välja õigusraamistik, mis tagab naissoost sissereändajatele õiguse omada isiklikku passi ja elamisluba ning võimaldab kohaldada kriminaalvastutust isikute suhtes, kes neilt dokumendid ära võtavad;
29. kordab oma 25. veebruari 2010. aasta resolutsioonis väljendatud seisukohta, et Euroopa Liit peaks Lissaboni lepinguga sätestatud uue õigusraamistiku alusel ühinema naiste diskrimineerimise kõigi vormide likvideerimist käsitleva konventsiooni ja selle fakultatiivse protokolliga;
30. kutsub komisjoni ja liikmesriike üles tegelema naistevastase vägivalda ning inimõiguste rikkumise soolise mõõtmega rahvusvahelisel tasandil, eelkõige kehtivate ja läbirääkimiste järgus olevate kahepoolsete assotsieerimis- ja rahvusvaheliste kaubanduslepingute raames;
31. teeb presidendile ülesandeks edastada käesolev resolutsioon nõukogule ja komisjonile.